

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lønningslov for Folkekirken Tjenestemænd i København og paa Frederiksberg.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5955).

Sagen sættes til Forhandling.

N. Johan Laursen: Dette Lovforslag kommer som en naturlig Følge af den i forrige Samling gennemførte Lønningslov for Folkekirken Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg. Det blev jo den Gang bebudet, at denne Lønningslov vilde drage efter sig en lignende for København og Frederiksberg. Det er givet, at den nævnte almindelige Lønningslov for Folkekirken Tjenestemænd greb noget ind i den tidligere Organisation og de Betalingsforhold, som tidligere var gældende for kirkelige Tjenester, og den indførte ogsaa noget nyt, nemlig den saakaldte Landsligning. Overfor det foreliggende Lovforslag rejser det Spørgsmaal sig, hvordan det staar til den Udvikling af Kirkeforholdene, der har fundet Sted her i København. Der er jo nemlig en lille Forskel paa Kirkeforholdenes Udvikling her i København og Udviklingen i det øvrige Land, særlig paa to Punkter. Den københavnske Kirkeudvikling er kendetegnet ved de saakaldte Kirkefondskirker og i det hele ved den Virksomhed, der er udfoldet gennem Kirkefonden. I en Tid, da der var Kirke trang, fik denne Kirkefond ved sine Henvendelser til Offervilligheden indsamlet betydelige Midler — maaske lige saa meget fra det øvrige Land som fra selve København —, og derved fremkom de saakaldte Kirkefondskirker. Disse er styrede — jeg ved snart ikke, hvordan jeg skal udtrykke det — halvvejs paa den ene og halvvejs paa den anden Maade, de hører til Folkekirken, og de er alligevel af en noget privat Karakter. Det andet Punkt, hvor den københavnske Udvikling adskiller sig i alt Fald en Del fra Kirkeudviklingen i det øvrige Land, er med Hensyn til Sognebaandsløsningen, den Frihed, som Kirkenes Beliggenhed nær ved hinanden giver Folk til at komme i den Kirke og henvende sig til den Præst, som de føler sig nærmest knyttede til.

Derfor kommer det Spørgsmaal ret naturligt frem, hvorledes dette Lønningslovforslag staar til den særlig københavnske Kirkeudvikling. Saa vidt jeg kan skønne,

vil, naar dette Forslag vedtages, Kirkefondskirkerne gaa fuldkommen op i Folkekirken, og Loven kommer altsaa ogsaa til at gælde Kirkefondskirkerne og deres Tjenestemænd. Derved sker der en ikke saa lille Forandring. Der er vel sagtens nogle — saadan plejer det at være ved Forandringer —, der vil hilse denne Forandring paa Glæde, og der er sikkert nok andre, der synes mindre godt om den, men jeg kan ikke skønne rettere end, at vil man have en Lønningslov for Hovedstadens Tjenestemænd, maa Kirkefondskirkerne blive stillet ens med de andre. Det vil ogsaa faa en ikke saa lille Indflydelse paa Kaldelsesmaaden; de maa gaa ind under den almindelige Regel, at Menighedsraadet indstiller og Kirkeministeriet kalder.

Det vigtigste i det foreliggende Lønningsforslag er jo Lønningssatserne. Der fremhævede den højtærede Minister, at den Lønsats, der foreslaas for Sognepræsterne ved de 7 Kirker i første Lønningsklasse, er, om jeg saa maa udtrykke mig, en Topsats, som altsaa gives dem paa Grund af disse gamle Kirkers ejendommelige Stilling i det hele, og, hvad jeg ogsaa tror, den højtærede Minister fremhævede, fordi de, der faar Embedet ved en af disse 7 Kirker, er Mænd, som har en særegen Plads indenfor det kirkelige Liv, og som der altsaa af den Grund tilkommer en Løn, som markerer, at deres Gerning har en særlig Betydning. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved disse syvs Lønning, men vende mig til de andre.

Der melder sig saa en naturlig Sammenligning: Er der et rigtigt Forhold mellem Præstelønningsatserne for det øvrige Land og de Lønsatser, der her foreslaas for København? Man kan vel sige, at den foreslaaede Lønning her i København for de 3 Lønklasser med et rundt Tal gennemgaaende er 1 200 Kr. højere end for de tilsvarende Lønklasser i det øvrige Land, og Spørgsmaalet er nu, om det er passende. Hertil kommer naturligvis Stedtillæg, Dyr-tidstillæg o. s. v.; som Embedsmænd her i København faar de jo et noget højere Stedtillæg og paa Grund af den højere Løn ogsaa et noget højere Konjunkturtillæg. Det, som begrunder, at de københavnske Præster skal have en større Løn, hvad jeg ogsaa mener, de skal have, er, at det langt overvejende Tal ingen Præstebolig har, og de kan altsaa ikke nyde godt af den almindelige Lønningslovs Bestemmelse om, at de kan faa en Embedsbolig for 1/8 af Lønnen. Desuden maa de københavnske Præster, som for øvrigt ogsaa forskellige